

Sygn. akt II Ca 1460/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Buras

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r. w Kielcach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa e- Kancelaria Grupa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 22 września 2014 r., sygn. I C 692/13 upr.

oddala apelację.

Zarządzenie: odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanemu.

II Ca 1460/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2013 roku powód e- Kancelaria Grupa (...) S.A. we W. domagała się zasądzenia od pozwanego M. B. kwoty 3.271,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 22 września 2014 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 692/13 upr. Sąd Rejonowy w Busku Zdroju oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc następujące zarzuty :

1) naruszenia art. 3 k.p.c. poprzez uchybienie zasadzie kontradyktoryjności w postępowaniu cywilnym,

2) naruszenia przepisów prawa procesowego:

– art. 227 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie i brak wszechstronności oceny przedłożonego materiału, a także oparcie zaskarżonego wyroku jedynie na zeznaniach strony pozwanej,

– art. 240 k.p.c. i art. 241 k.p.c. - poprzez nieuzupełnienie postępowania dowodowego i brak zmiany postanowienia dowodowego, pomimo podnoszonych przez stronę powodową w pełni uzasadnionych okoliczności, iż wnioski

dowodowe zgłoszone w odpowiedzi na sprzeciw nie pozostają spóźnione w trybie zastrzeżenia do protokołu art. 162 k.p.c.,

3) naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił swojego roszczenia,

4) błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na wynik sprawy.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa za II instancję sądową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego za własne, czyniąc podstawą dalszych rozważań. W ocenie Sądu Okręgowego również wnioski wyprowadzone z tychże ustaleń zasługują na aprobatę.

Sformułowany przez skarżącego zarzut naruszenia art. 227 k.p.c., 230 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w kontekście uzasadnienia apelacji, należy odczytywać jako zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i w takim zakresie był przedmiotem analizy Sądu odwoławczego. W myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku, sygn. IV CK 122/05, Lex nr 187124).

W kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego twierdzenia powoda co do prowadzenia przez niego licznych negocjacji z dłużnikiem pozwanego K. G., w wyniku których miał on spłacić znaczną część należności, są bezpodstawne. Słusznie zwrócił Sąd I instancji uwagę na rozbieżności w treści dokumentów przedstawionych przez powoda w postaci stenogramu rozmów z pozwanym, a także wydruku historii kontaktów z pozwanym. Opisane szczegółowo przez Sąd Rejonowy sprzeczności w treści wskazanych wyżej dokumentów zasadnie kwestionują ich wiarygodność. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że z przedłożonych przez powoda dokumentach na plan pierwszy wysuwa się okoliczność, że to sam pozwany dzwonił do swojego dłużnika, a także spotykał się z nim osobiście, zaś powoda interesowały przede wszystkim kwoty, jakie udało mu się uzyskać od K. G.. W przedstawionych przez powoda dokumentach nie pojawia się informacja o tym, że podjął on rzeczywistą próbę zmotywowania dłużnika powoda do zapłaty należności. Poza nawiązaniem kontaktu telefonicznego z dłużnikiem i uzyskaniem od niego informacji, że nie ma zamiaru zapłacić należności, a także jedną wizytą w siedzibie jego firmy oraz wysłaniem do niego wezwania do zapłaty, historia kontaktów z pozwanym nie wskazuje na jakąkolwiek aktywność powoda, mającą prowadzić do wyegzekwowania należności przysługujących pozwanemu, a w szczególności na prowadzenie z dłużnikiem negocjacji, do czego powód był zobowiązany w umowie. Dołączone dopiero na etapie postępowania apelacyjnego wezwanie

do zapłaty skierowane do K. G.z dnia 24 kwietnia 2012 roku jest w ocenie Sądu Okręgowego przede wszystkim dowodem spóźnionym w rozumieniu art. 206 § 6 k.p.c., ponadto samo w sobie nie dowodzi, że dotarło do dłużnika pozwanego i spowodowało uiszczenie przez niego należności na rzecz M. B.. Nie można uznać za czynność objętą zakresem umowy o windykację samego zawarcia przedmiotowej umowy, która to okoliczność w ocenie powoda miała spowodować, że dłużnik powoda wywiązał się ze swojego zobowiązania. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby sama informacja o zawarciu umowy o windykację wywarła na K. G.tak daleko idący efekt, że postanowił on uregulować zaległe należności w stosunku do pozwanego, a nadto czynność ta nie mieściła się z zakresie czynności windykacyjnych, do których zobowiązany był powód. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy poczynił swoje ustalenia faktyczne na podstawie całokształtu zgromadzonych w toku postępowania dowodów, tj. przedłożonych dokumentów, zeznań świadka i pozwanego, a ich wiarygodność została przez Sąd I instancji oceniona w sposób prawidłowy. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów oraz stanowiska strony pozwanej należało zatem uznać, że powód nie wykazał w sposób dostateczny, aby podjął należyte starania w kierunku osiągnięcia celu umowy. W zobowiązaniach starannego działania podjęcie przez dłużnika wymaganych czynności przy zachowaniu wiążącego go stopnia staranności oznacza, że dłużnik wykonał zobowiązanie, pomimo iż nie osiągnięto rezultatu określonego w celu umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2004 roku, II CSK 117/06, Lex nr 332959). Natomiast na gruncie niniejszej sprawy sama okoliczność, że do uiszczenia należności przysługujących pozwanemu od jego dłużnika ostatecznie doszło, która nie pozostaje jednak w związku z czynnościami, których dokonać miał powód, nie może stanowić podstawy pociągnięcia pozwanego do odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania. W nierozdzielnym związku z powyższymi rozważaniami pozostaje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który w świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznał za bezzasadny. Nie ma w tym miejscu potrzeby powtarzania argumentacji, która doprowadziła do takiego wniosku, gdyż jest ona analogiczna jak w przypadku zarzutu dotyczącego art. 233 § 1 k.p.c.

Przechodząc do zarzutu naruszenia art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, należy stwierdzić, że przepis ten zawiera jedynie ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu i określa reguły dowodzenia, nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia, wobec czego powołanie go w apelacji nie może być skuteczne bez wskazania przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia i konkretyzującego rozkład ciężaru dowodu w danym wypadku. Zasadne kwestionowanie prawidłowości uznania przez Sąd, że przeprowadzone w sprawie dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na danej stronie procesu, może nastąpić w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów postępowania, nie zaś przepisu art. 6 k.c. Nie reguluje on kwestii oceny skuteczności wykazania dowodzonych okoliczności, ponieważ ta kwestia podlega ocenie w świetle przepisów procesowych. O naruszeniu przepisu art. 6 k.c. można by zatem mówić dopiero wówczas, gdyby Sąd orzekający przypisał obowiązek dowodowy innej stronie, niż tej, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 marca 2012 r., I ACa 97/12, LEX nr 1130079). W związku z powyższym nie sposób uznać, że Sąd Rejonowy w sposób błędny przypisał powodowi obowiązek udowodnienia, że podjął on z należyłą starannością czynności objęte zakresem umowy.

Należy wskazać, że nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 3 k.p.c. W orzecznictwie podkreśla się, że adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony, a nie sąd. Zatem strony nie mogą formułować zarzutu, że sąd tę normę naruszył (zob. wyroki SN: z dnia 11 grudnia 1998 r., II CKN 104/98, Lex nr 50663; z dnia 24 stycznia 2001 r., II CKN 28/01, Lex nr 483289).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 240 k.p.c. i art. 241 k.p.c. - poprzez nieuzupełnienie postępowania dowodowego i braku zmiany postanowienia dowodowego, pomimo podnoszonych przez stronę powodową okoliczności, że wnioski dowodowe zgłoszone w odpowiedzi na sprzeciw nie pozostają spóźnione w trybie zastrzeżenia do protokołu art. 162 k.p.c., należy stwierdzić, że zarzut ten pozostaje bez związku z prowadzonym postępowaniem, co więcej w uzasadnieniu apelacji skarżący w ogóle go nie skonkretyzował, nie powołał się na jakiegokolwiek okoliczności, świadczące o tym, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił jego wniosków dowodowych lub był z urzędu zobowiązany do przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu. Również z pism procesowych powoda składanych w toku procesu nie

wynika, aby domagał się on zmiany postanowienia dowodowego albo uzupełnienia lub powtórzenia któregoś dowodu. Opisane w uzasadnieniu apelacji uchybienia Sądu Rejonowego dotyczą w ocenie Sądu Okręgowego jedynie zarzutu błędnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.